

A világban szétszóródott magyar költőknek

Innen, onnan, nyíltan, félve,
szerteomlón, alig élve,
írnak nékem, írnak ők.
Magyarok, kik horpadt mellel,
harcolva a fénytelenel,
vigaszt várnak: csak költők.

Csak költők az éj szájában,
a setétség viszályában,
gödrében a nyomornak.
Írnak, írnak, a betűnek
rabjai, a gyönyörűnek,
részegítő verssornak.

Gyötört szívük áradása,
törött vágyuk káromása
felém fordul, szegények!
Magyar költők bűvöletén
ólálkodik a világrém,
megbolondul az ének.

Csak költők, csak magyar költők,
dülő úton jajt öröklők,
mit is tegyek veletek?
Nincs vigalom, van siralom,
noha zeng még az én dalom,
be megértem lelketek.

Noha zeng még az én dalom
s hegyen állok, szokatlanon,
a távolt átölelem.
Kérdem, költők, magyar költők,
világűrben porba ködlők,
végzetünk hova megyen?

Reszket szavam, vegyétek át,
dúdolgató álmom vádját,
szabadságom híreit.
Néktek adom, néma igék,
irgalmazó sorsom hitét,
láng-lobbantó rímeit.

(Cleveland)

Garnuntum

(Marcus Aureliusra emlékezve.)

Ma arra jártam, röptömben, arra,
égkaparókon túli tájakon.
Kamaszkoromnak szomszédságában,
a múltat ugyan mért is vállalom?

Pannoniának peremén, romok
kísértetein el nem tévedtem.
És őt hívhattam, őt, a bölcs császárt,
noha csapda volt ifjú életem.

Ott jártam, ahol egyensúly árnyán
a bíbor szívű biztosan lépett.
Lelkemre tűzött emlék-rózsával
illatoztam be az ősvidéket.

Innen, gépek közt, hanyag csendemből
útra kelhettem s odajutottam,
hol fiatalon jövendőt űzve
tudtomon kívül hozzá futottam.

S bárha azóta gyakran rácáfolt
a jellem ölé, zajos dobogó,
mégis úgy érzem; hogy Carnuntumban
romokon a szó ma is lobogó.

(Cleveland, 1951.)

Egy nő énekelt túl a parton...

Egy nő énekelt túl a parton,
el nem árulom mily víz mellett.
De tükre tiszta volt s a napfény
átsurrant rajta, üdv s zene lett.
Egy nő énekelt túl a parton,
én hallottam és megértettem.
Csak egyszer csuklott meg a hangja,
tán bánatommal megsértettem.

Úgy énekelt, oly gyönyörűen,
mint kincs, amelyben rezgett a dal.
Egy nő énekelt túl a parton,
találkozhattam a titkolttal.
Képzelt zsámolyon térdepelve
hálát adtam e varázslatnak.
Csak egyszer csuklott meg a hangja,
hírét sejtette e századnak.

E bús századnak, melyben élek,
s melyen átüvölt a púpos gúny.
Köröttem a fák sírveremről
suttogtak, a csend méltó tanúm.
Egy nő énekelt túl a parton,
képek vibráltak a dallamban.
Csak egyszer csuklott meg a hangja,
talán bünt érzett sors-utamban.

Talán bünt érzett. Ugy-e gallyak
és zöld levelek s friss levegő,
ugy-e helyes a feltevésem,
időtlent bánt a percnyi idő.
Egy nő énekelt túl a parton,
minden ígéret örök álma.
Csak egyszer csuklott meg a hangja,
mi vón, ha szívem hozzá szállna?